

Sygn. akt IV CSK 101/07

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J.S.

przy uczestnictwie K.S., H.S., K.C., J.S. i E.S.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 maja 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania K.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 28 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Uczestnik postępowania K.S., domagając się w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 grudnia 2006 r. uchylecia tego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, podniósł, że „rozpoznanie kasacji jest uzasadnione ponieważ: rozstrzygnięcia Sądów niższych instancji w sposób oczywisty naruszają prawo, a w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące w szczególności rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1990 r. (Dz. U. nr 89, poz. 519) w kwestii posiadania przygotowania zawodowego do prowadzenia produkcji rolnej uprawiające do dziedziczenia gospodarstwa rolnego oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę uczestnika należy ocenić jako niedopuszczalną z następujących przyczyn:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna, obok innych zasadniczych elementów, powinna także zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie tego wniosku. Pominięcie choćby jednego z tych elementów czyni skargę kasacyjną niedopuszczalną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51; z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156; a także z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powinien być sformułowany w taki sposób, aby nie było wątpliwości, że został on w skardze zawarty. W tym celu wniosek taki powinien przybrać formę stanowczego żądania, które jasno wskazuje na to, że intencją skarżącego jest przyjęcie skargi do rozpoznania. W skardze uczestnika tak skonstruowanego wniosku trudno się doszukać. Nawet jednak, gdyby zawarte w skardze kasacyjnej uczestnika stwierdzenie, zacytowane wyżej, uznać za wniosek, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., to trzeba również zauważyć,

że w skardze tej nie została skutecznie podjęta próba uzasadnienia tak ujętego wniosku.

Ponieważ stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przesłanki określone w pkt 1-4 tego przepisu uzasadnienie wspomnianego wniosku powinno nawiązywać do co najmniej jednej z nich (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006. nr 7-8, poz. 135). Za nieskuteczne należy zatem uznać powołanie się przez skarżącego na oczywiste naruszenie prawa przez „Sądy niższej instancji” jako okoliczność przemawiającą za przyjęciem skargi do rozpoznania, skoro nie mieści się ona w katalogu przesłanek, który przewidziany został w art. 398⁹ §1 pkt 1-4 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może także ograniczać się do wskazania tej przesłanki przez powtórzenia ustawowych sformułowań zawartych w art. 393⁹ § 1 k.p.c., ani też wskazania jej w inny ogólny sposób. Prawidłowe spełnienie wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania łączy się ściśle z przedstawieniem w formie wyodrębnionego wyводу, argumentacji jurydycznej, zmierzającej do przekonania Sądu o tym, że wskazana w skardze przesłanka rzeczywiście w sprawie występuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71). Dopiero tak sformułowane uzasadnienie może być uznane za uzasadnienie wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.

W skardze uczestnika uzasadnienia takiego, jak to już wyżej wskazano, zabrakło. Skarżący, wskazując na występujące - jego zdaniem – zagadnienia prawne, nie wyjaśnił bowiem na czym miałyby one polegać, powołując się zaś na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących - jego zdaniem – poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów nie wskazał tych przepisów, ani wydanych na ich podstawie rozbieżnych orzeczeń, a także nie wyjaśnił w czym owe wątpliwości miałyby się przejawiać.

Mając to na względzie, należy więc uznać, że skarga kasacyjna uczestnika oprócz wniosku o przyjęcia jej do rozpoznania również nie zawiera spełniającego ustawowe wymagania uzasadnienia wniosku.

W konsekwencji, ponieważ skarga uczestnika dotknięta jest nieusuwalnymi brakami podlegała ona odrzuceniu jako niedopuszczalna (por. powołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r.).

Dodatkowo należy stwierdzić, że wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z art. 398³ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna uczestnika została oparta w istocie wyłącznie na zarzutach dotyczących ustalenia faktów oraz oceny dowodów. Z uzasadnienia podniesionych podstaw skargi wynika bowiem jednoznacznie, że skarżącemu chodziło jedynie o podważenie ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Chociaż więc skarżący powołał się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., a w ich ramach zarzucił, że w sprawie niniejszej oprócz naruszenia przepisów prawa procesowego, doszło także do naruszenia przepisu prawa materialnego (skarżący, zarzucając naruszenie tego rodzaju przepisów, mimo powołania w tym zakresie dwóch aktów normatywnych, ograniczył się do wskazania konkretnej jednostki redakcyjnej tylko jednego z nich), należy przyjąć, iż skarga została w rzeczywistości oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje, co również czyni środek ten niedopuszczalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.